

Ideeën

Pissebed is jarig en geeft een feestje.

Pissebedden in sprookjes

Pissebedden en voorouders die in de zee leven

Pissebedden gaan op zoek naar een schat.

Pissebed wil astronaut worden

Pissebedden die in de drukke stad wonen

Pissebedden in de sneeuw

Pissebedden en de eenhoorn in het bos.

Pissebedden (vrouwen) gaan trouwen

pissebedden zien een buitenaards wezen.

Pissebed wil graag archeoloog worden

Pissebed moet naar de dierenarts.

Pissebed wil gaan schilderen

Pissebedden vangen een boef

Pissebedden die op de boerderij wonen

Pissebedden gaan naar school.

Pissebed wil graag bij Ajax voetballen.

Pissebedden gaan naar Australië emigreren

Pissebedden in het spookhuis

Philoscia is ziek

Op een druilerige ochtend voelde Philoscia de pissebed zich helemaal niet lekker. Zijn rug deed pijn, hij had het warm en hij had geen zin in zijn favoriete bezigheid: onder blaadjes naar eten zoeken.

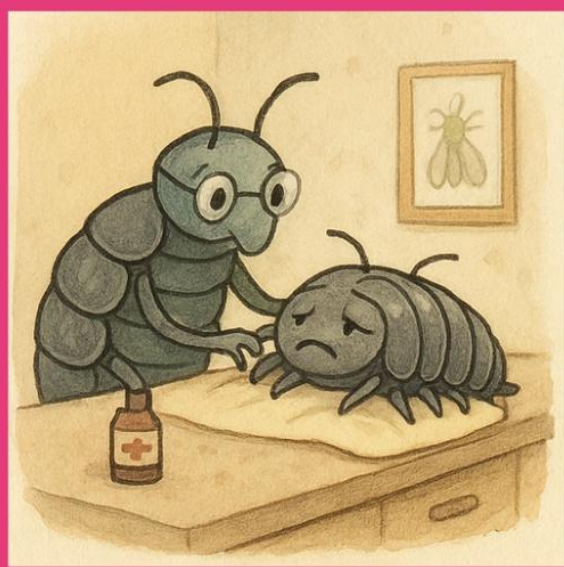

Zijn dochter Eluma schrok toen ze hem zag.

"Philoscia, jij ziet zo bleek als een kiezeltje! We moeten hulp halen!" Eluma belde meteen een ambulance.

Even later arriveerde de piepkleine ambulance, bestuurd door een bezorgde meikever. Met zachte pootjes werd Philoscia op een kleine brancard gelegd en naar de dierenarts gebracht. Onderweg gloeide het rode zwaailicht bovenop het autootje als een vuurvlieg in de nacht.

Bij de dierenarts aangekomen onderzocht dokter Armadillidium, een oude maar zorgzame pissebed met een brilletje, haar patiënt grondig. “Tja,” mompelde ze, “je hebt een fikse schorskoorts. Je moet een paar dagen hier blijven, dan maken we je weer beter en ben je weer snel de oude.”

Philoscia kreeg lekkere blaadjesbouillon, warme dekentjes van mos en elke ochtend kwam dokter Armadillidium even checken of zijn voelsprietten weer wat steviger stonden. Na drie dagen voelde Philoscia zich stukken beter. Hij mocht weer naar huis! Toen hij zijn holletje in het bos bereikte, stonden al zijn vriendjes op hem te wachten.

En hij kreeg nog meer bezoek. Sien de slak, Fred de duizendpoot en zelfs Bink de bromvlieg was van de partij. “Philosciaaaaa!” riep iedereen blij. Ze knuffelden hem voorzichtig – want een pissebed is nogal kwetsbaar – en vierden zijn thuiskomst met een feestmaal van vers rottend blad. Pino glimlachte. Thuis zijn met vrienden, dat is het beste medicijn van allemaal.

Copyright: Fons Sleijpen

"Pootje over, Pissebed!"

Er was eens, diep in het gras van een vrolijk achtertuintje, een miljoenpoot die Millie heette.

Millie hield van dansen. Niet zomaar dansen — nee, ze deed aan synchronische zooltapdans. Met vrijwel alle pootjes tegelijk!

Aan de andere kant van de tuin woonde Boris de pissebed. Boris hield van rollen. Hij kon zich oprollen tot een perfect rond bolletje en rolde graag heuveltjes af, alsof hij een levende knikker was

Op een dag, tijdens een bijzonder frisse ochtend vol dauw, botsten Millie en Boris tegen elkaar bij de composthoop.

PATS! BOEM! KNAL!

Millie struikelde over haar eigen pootjes van schrik. Boris rolde in paniek achteruit, maar bleef gelukkig in een kuiltje hangen.

"Sorry!" zei Millie blozend. Nou ja, voor zover een miljoenpoot kan blozen. "Ik lette niet op. Ik was aan het oefenen voor de Grote Grondshow."

Boris keek op en glimlachte verlegen. Hij bloosde ook een beetje. "Geeft niets. Ik was... eh... aan het trainen voor de Rollende Ronde Wedstrijd."

Ze lachten allebei en vanaf die dag zagen ze elkaar steeds vaker. Millie danste. Boris rolde. Ze deden zelfs samen een act! Millie maakte een pootjes-polonaise, en Boris rolde er precies doorheen zonder ook maar één pootje te raken. Het publiek van wormen, mieren en een verdwaalde slak was razend enthousiast.

Maar toen begon het te regenen. En regen is voor een pissebed en een miljoenpoot heel verraderlijk weer.

Millie slipte en belandde in een modderplas.

Boris twijfelde geen seconde. Hij liet zich met een grote sprong in de plas vallen en door de golf die hij maakte plonsde hij Millie eruit.

"Boris," zei ze, "jij bent vast de enige pissebed die al zijn veertien pootjes gebruikt om een jongedame te redden."

Boris moest lachen en antwoordde: "Millie, voor jou zal ik altijd rollen." En hij wandelde naar haar toe en gaf haar een voorzichtig kusje. Millie bloosde en kuste Boris op zijn neus.

Sindsdien zijn ze onafscheidelijk. Ze hebben samen een huisje onder een bloempot, en 's avonds dansen en rollen ze in het maanlicht terwijl de krekels een serenade zingen. En ze leefden nog lang en gelukkig.

Olli de Olifant en Pippa de Pissebed

Er was eens een jonge olifant die Olli heette. Olli was groot en een beetje onhandig en woonde in een zonnig gebied vol bloemen en vlinders.

Op een dag, terwijl Olli aan het wandelen was, zag hij iets glimmen. Het was iets kleins dat over een steen kroop.

Het was Pippa, een piepkleine pissebed met een glimmend pantsertje en kraaloogjes die glinsterden in de zon.

BOEM!

Olli lette niet goed op en struikelde van schrik over een boomstronk en viel met een plof op zijn dikke billen.

"Oooh! Wat ben jij... mooi!"
zei Olli.
Zijn grote oren werden zo
rood als een tomaat en
wapperden wild in het rond.

Pippa keek op. "Eh... hallo
daar... gigantisch grote
vreemdeling?"
"Wie ben jij?"
"Ik ben Olli!" zei hij, een
beetje verlegen.
"En ik geloof dat ik... een
beetje verliefd op je ben."
Pippa giechelde. "Verliefd?
Op mij? Maar ik ben maar
heel erg klein en jij bent zo
heel erg groot!"

"Dan zal ik ook maar verliefd op jou worden, Olli. Vind je dat goed?"

Olli antwoorde dat het goed was. En hij bloosde ervan.

En toen begonnen de onhandigheden...

Want zo'n groot verschil, dat vraagt om moeilijkheden.

Probleem 1: Een picknick

Olli wilde een romantische picknick voor Pippa regelen. Maar toen hij de rieten mand opendeed, rolden de koekjes als grote wielen over Pippa heen.

"AAAH!" piepte Pippa terwijl ze zich oprolde.

"Sorry!" zei Olli. "Misschien moeten we kleinere koekjes nemen... of een kleinere mand... of een kleinere olifant?"

Probleem 2: Een wandeling

"Zullen we samen gaan wandelen?" vroeg Olli.

"Goed idee!" zei Pippa. Maar na drie stappen van Olli was Pippa al niet meer te zien.

Olli probeerde langzaam te lopen. Heel langzaam. Maar olifanten zijn geen slakken.

"Ik klim wel op je hoofd!" zei Pippa.

"Vanaf hier kan ik alles zien!"

"Maar dan krijg je misschien hoogtevrees!" zei Olli bezorgd.

Pippa riep vanaf boven: "Ik zie mijn huis van hier! En de maan! En de buren in de tuin!"

Probleem 3: Een knuffel

Toen Olli Pippa een knuffel wilde geven, stak hij heel voorzichtig zijn slurf naar haar uit.

"Niet niezen! Niet niezen! Niet..."
HATSJOE!

Pippa vloog als een raket door de lucht. Gelukkig landde ze op een zachte hoop bladeren.

"Wat een avontuur," lachte Pippa. "Ik denk dat ik echt een beetje verliefd op jou ben, Olli."

Sinds die dag waren Olli en Pippa het gekste, liefste en misschien wel meest onhandigste stelletje op de hele savanne. En hoewel ze heel verschillend waren, waren ze smoorverliefd en dat past altijd, hoe groot of klein je ook bent.

Millie de Miljoenpoot en de Slak van haar Dromen

Er was eens, diep in het Grasbos, een miljoenpoot genaamd Millie. Ze had natuurlijk niet echt een miljoen pootjes, maar ongeveer 240. Ze verloor wel eens een pootje zonder het te merken. Maar hoeveel pootjes ze ook had, ze gebruikte ze allemaal tegelijk. Waardoor ze op een wandelende borstel leek.

Op een zonnige ochtend was Millie haar pootjes aan het poetsen was met een tandenborstel (want hoe anders moet je honderden voetjes schoonhouden?) En opeens ziet ze iets schitterends glinsteren tussen de bladeren.

Het was haar vriend Sam de Slak.

Sam gleed langzaam over een paddenstoel, met een glimlach alsof hij net in een bak vol sla was gevallen. Zijn huisje glansde in het zonlicht en had zelfs een klein schoorsteentje waar hij af en toe een belletje uit blies.

Boem, boem, boem, boem... Millie's hart sloeg een paar keer over.

"Wat een glans! Wat kan Sam goed glijden! Wat een... slakkigheid!" zuchtte Millie. "Ik ben verliefd!"

Ze besloten te trouwen en als echtpaar door het leven te gaan.

Maar er was wel één probleem: Sam was verschrikkelijk langzaam. Hij deed drie uur over een grasspriet. Millie, met haar honderden poten, was in vijf seconden aan de andere kant van het bos.

Millie probeerde indruk te maken. Ze danste de chachacha met haar pootjes. Ze maakte een hartje in het gras. Ze maakte een liedje met haar pootjes als trommel. Sam zei steeds beleefd:

"Eh... leuk liedje, Millie. Ik ben nu bij pootje 12 aangekomen met kijken."

Milly besloot het anders aan te pakken.

Ze bouwde een slakkenmobiel: een soort racewagen op slakkensnelheid. Ze versierde het met sla-stickers en een zonneschermpje. “Voor jou,” zei ze, “dan kunnen we samen op avontuur!”

Sam kroop erin, blij als een slak in een regenbui. En zo gingen ze op pad: Millie liep langzaam, Sam rolde in stijl. Ze gingen naar het madeliefjesmeer, het kruimelkamp en zelfs het beruchte Spinnenwebpark (Sam durfde niet, maar Millie hield zijn voelspriet vast).

Aan het eind van de dag zei Sam: “Je weet dat ik erg langzaam ben, Millie.”

En Millie zei: “Dat geeft niet. Ik heb honderden pootjes, maar voor jou zet ik ze op standje slak.”

Ze gaven elkaar een plakkerige slakzoen en werden het schattigste duo in heel Grasbos. Een paar van de kindjes van Sam keken naar het verliefde stel. En vanaf die dag was het motto:

“Of je nou snel of langzaam bent, wanneer je je best doet, dan kom je altijd tegelijk op je bestemming”.

De Reuzen-Pissebed en het Kleine Kriebelbeestje

Ergens, diep in het bos, onder een grote, omgevallen boom, woonde een piepklein pissebedje die Krummeltje heette.

Krummeltje was nieuwsgierig, maar ook een beetje bang aangelegd. Hij hield van rollen onder blaadjes, kruipen door het mos en luisteren naar het gefluister van de wind.

Op een dag hoorde Krummeltje **BOEM... BOEM... BOEM...**
De grond trilde een beetje.

Toen hij voorzichtig onder zijn steen vandaan gluurde, zag hij iets **ENORMS**.

Een pissebed! Maar deze was zo groot als een schildpad! Zijn poten kraakten als takjes en zijn ogen leken wel licht te geven.

“WAAAH!” piepte Krummeltje. “Een monster!”

Hij rolde zich op tot een piepklein bolletje en bleef heel stil liggen.

De grote pissebed boog zich langzaam naar hem toe. “Wat doe jij nou daar, kleine bol?” bromde hij zacht.

Krummeltje trilde. “Ik ben Krummeltje... en jij bent... groot... en eng!”

De reuzen-pissebed zuchtte. “Ik ben Reus. En ik ben alleen maar groot... niet eng.” Maar Krummeltje durfde toch niet uit zijn bolletje te komen. Hij was erg geschrokken.

Er gingen een paar dagen voorbij. Krummeltje kroop stiekem achter Reus aan. Hij zag hoe Reus bloemen water gaf, een kever uit een spinnenweb hielp en zachte modder maakte voor slakken om in te slapen.

Langzaam begon Krummeltje hem te vertrouwen. Tot er op een dag iets gebeurde...

Er kwam een grote vogel aangevlogen. Hij vloog laag over het bos en

toen hij Reus zag, maakte hij een *KRÁÁÁÁÁ*-geluid en cirkelde boven zijn hoofd.

Reus kromp ineens. “Oh nee! Niet weer zo’n vogel!” Hij rolde zich op tot een gigantische bol.

Krummeltje was verbaasd. “Ben jij... bang?”

Reus fluisterde vanbinnen uit zijn bol: “Ja... ik ben bang voor vogels. Ze denken dat ik een dikke snack ben...” Toen deed Krummeltje iets dappers. Hij rolde naar voren, begon te trillen en maakte het geluid van een slang: *SsssssSSSSSSsss!*

De vogel keek verbaasd en vloog weg! Reus rolde zich langzaam uit. “Je... je hebt me gered!” Krummeltje glunderde. “Zie je? Klein zijn kan ook handig zijn!”

Vanaf die dag waren Reus en Krummeltje de beste vrienden.

En onder die grote, oude boom waren voortaan altijd twee pissebedden te vinden - een grote én een kleine - die samen de wereld een beetje minder eng maakten.

Ze leerden van elkaar dat groot zijn soms spannend is en klein zijn soms heel krachtig.

Naar de speeltuin.

Een vriendengroepje pissebedden: Pim, Pluis, Puk, Petra, Pol, en Piezel, verveelden zich. De zes kleine, grijze kruipertjes hadden van verveling hun pootjes onder hun glanzende pantser verstopt. Ze wisten niet wat ze konden gaan doen.

Opeens riep Piezel: “Laten we naar de speeltuin gaan! Ik wil van de glijbaan!”

“En ik wil springen op de trampoline!” riep Puk.

Iedereen was het er roerend over eens. De verveling was als sneeuw voor de zon verdwenen. Dus hup — met zijn zessen in ganzenpas (nou ja, pissebeddenpas) richting de speeltuin. Ze liepen in een keurige rij, behalve Pluis, die telkens achterbleef om een stokje of blaadje te onderzoeken. Pluis was altijd heel snel afgeleid.

Bij de speeltuin aangekomen, keken ze op naar de glijbaan. “Hmmm, dat is wel erg hoog...” mompelde Petra. “Niet als je rolt!” riep Pol. En hup, hij rende naar boven en rolde zich op tot een bolletje en sjeesde van de glijbaan. WIEEEEEEE...

Maar halverwege bleef hij steken in een scheur in het plastic. “Eh... wie kan mij helpen?” piepte hij. “ik zit een beetje vast”. Maar voordat iemand kon gaan helpen was hij al weer los.

De anderen rolden ook, maar Puk belandde met zijn hoofd in het zand. Zijn pootjes wiebelden als gekke sprietjes.

Kom, we gaan naar de trampoline, riep Piezel. Ze kropen erop met z’n allen. Toen ze na een poosje allemaal tegelijk sprongen, begon de trampoline een beetje te trillen. Maar dat was goed genoeg voor de kleine pissebedjes.

Ze sprongen. En sprongen. En... POING! Piezel werd gelanceerd en landde PLONS! in de waterbak van het peutergedeelte.

“BLAH! Ik ben nat!” riep hij. “Je bent een pissebed — dan hoor je een beetje nat te zijn,” zei Pim droogjes.

Uiteindelijk waren ze moe, nat, vol zand, en een beetje duizelig. Maar o, wat hadden ze gelachen.

Met zijn zessen kropen ze onder een grote eikenbladparasol en aten ze stukjes appel.

Pim zei: “Op naar de volgende... de schommels?”

Iedereen riep in koor: “JA! Maar dan wel met helm!” Maar de schommels waren allemaal bezet.

Kom, dan gaan we nog een keer op de glijbaan. En zoals dat bij kinderen normaal is: ze gingen steeds harder en harder. Maar gelukkig liep het goed af. Maar toen ze naar huis liepen waren ze erg moe.

En zo eindigde het grote pissebedden-avontuur in de speeltuin. Ze droomden die nacht van springschansen, zandkastelen, trampolines met een zachte landingsmat en een superlange glijbaan.

De Grote Dierendag van de Pissebeddenklas

Op een zonnige ochtend krioelden de pissebedjes van groep 4b van de Pissebedden-school ongeduldig bij de ingang van de dierentuin. Juf Pien, een oude maar kranige pissebed met een grote bril, telde haar leerlingen nog een keer na.

"Allemaal klaar voor avontuur?" riep ze.

"Jaaa!" riepen de pissebedden in koor, terwijl ze hun rugzakjes met minivlindertjes-stickers stevig aandrukten.

Het was hun eerste schoolreis naar de Grote Dierentuin. Voor de pissebedden, die niet groter zijn dan een pinda, leek alles extra indrukwekkend.

Als eerste kwamen ze bij de leeuwen.

"Wooooow," fluisterde Pippa Pissebed. "Kijk die tanden!"

De leeuw lag te gapen in de zon, zijn gouden manen als een berg hooi. Eén geeuw van hem blies bijna de hele klas omver.

"Dat is geen boze brul," lachte juf Pien. "Hij zegt alleen maar: 'Goedemorgen!'"

Daarna waggelde de klas verder naar de giraffes. De pissebedden keken omhoog. En nog verder omhoog.

"Ik zie alleen maar poten!" piepte Timo. "Zijn hoofd zit in de wolken!"

Een vriendelijke giraffe boog zijn lange nek omlaag en keek nieuwsgierig naar het krioelende klasje op de grond. Hij knipoogde naar juf Pien. De kinderen gilden van plezier.

Maar het spannendste moment kwam bij de neushoorns.

"Dat is gewoon een wandelende berg!" fluisterde Roos. "Met een hoorn!"

De neushoorn stampte een keer met zijn poot. De grond trilde. De hele klas viel op hun rug en moest giechelen. "We lijken wel kevers op een trampoline!" zei Pippa.

Na de lunch in het grasveld (kruimels voor de kinderen, een appelschil voor juf Pien) gingen ze nog langs de vlindertuin, de apenrots en de pinguïnpas.

Op de terugweg in het pissebeddenbusje (dat eigenlijk een uitgeholde walnootschil was met wieltjes) vielen de meeste kinderen in slaap.

"Wat hebben we vandaag geleerd?" fluisterde juf Pien.

"Dat groot zijn niet alles is," mompelde Pippa slaperig. "Wij zijn misschien klein, maar we hebben de grootste lol!"

En zo reden ze terug, met hun hartjes vol grote avonturen.

Titel: Pippa de Pissebed in het Ziekenhuis

In een donker hoekje van de tuin woonde Pippa de Pissebed. Ze was vrolijk, nieuwsgierig en dol op rollen door de aarde met haar vriendjes. Maar op een ochtend voelde Pippa zich vreemd. Haar pootjes trilden een beetje, ze had geen zin in ontbijtbladeren, en ze rolde zich niet eens op toen er een vallend blaadje naast haar plofte.

"Je ziet er bleek uit," zei haar beste vriendje, Bram de Slak. "Misschien moet je naar het ziekenhuis."

"Een ziekenhuis? Voor een pissebed?" piepte Pippa.

"Ja hoor," zei Bram geruststellend. "Er is een speciaal ziekenhuis voor kleine tuinbeestjes: het Kriebelklinikje."

Samen gingen ze op weg, langzaam maar zeker. Ze werden onderweg geholpen door een mientaxi en een lieveheersbeestverpleegster die hen begeleidde naar het ziekenhuis, dat verstopt lag onder een grote paddenstoel.

In de Kriebelklinik werd Pippa onderzocht door dokter Spinnetje, die een vriendelijke bril op zijn acht ogen had. "Laten we even luisteren naar je rugpantser," zei hij, terwijl hij zijn mini-stethoscoop gebruikte.

Na een paar testjes zei dokter Spinnetje: "Je hebt een verkoudheid op je pootjes. Het komt vaak voor bij pissebedden die te lang in natte aarde slapen zonder dekentje."

"Maar komt het goed?" vroeg Pippa bezorgd.

"Zeker weten," knikte de dokter. "Je moet een paar nachtjes blijven in het ziekenhuis, warme bladeren eten en kruidensiroop drinken."

In het ziekenhuis kreeg Pippa een bedje van mos, warme thee met honingdauw, en bezoek van haar vriendjes die verhalen kwamen vertellen. Elke dag voelde ze zich een beetje beter.

Na drie dagen zei dokter Spinnetje: "Pippa, je bent weer zo gezond als een regenworm in de lente! Je mag naar huis."

Pippa rolde zich blij op tot een bolletje van geluk. "Dank je wel, dokter! En iedereen in het Kriebelklinikje!"

Vanaf die dag sliep Pippa altijd onder een warm blaadje en dacht ze met een glimlach terug aan haar avontuur in het ziekenhuis. En soms speelde ze zelfs doktertje met Bram en haar vriendjes, zodat niemand bang hoefde te zijn als ze ooit ziek zouden worden.

Lotte de Pissebed in het Ziekenhuis

Er was eens een klein pissebedje dat Lotte heette. Ze woonde onder een steen in de tuin, samen met haar broertjes en zusjes. Lotte was nieuwsgierig, slim en altijd in de weer met het bouwen van blaadjestentjes en het verkennen van slakkenpaden.

Maar op een dag voelde Lotte zich helemaal niet lekker. Haar buik deed pijn, haar pootjes trilden een beetje, en ze wilde niet eens meer spelen. Mama Pissebed voelde aan haar voorhoofdje (dat pissebeddenmanier is om te kijken of iemand warm is) en zei bezorgd:

"Lieverd, ik denk dat we even naar het ziekenhuis moeten."

Dat vond Lotte spannend. Ze was nog nooit in het ziekenhuis geweest! Samen met mama werd ze op een klein, zacht blad gelegd en door de wormenambulance naar het Insectenziekenhuis onder de Eikenboom gebracht.

In het ziekenhuis kreeg ze een piepklein bedje van mos en werd onderzocht door Dokter Larf. Die droeg een brilletje dat steeds afzakte. "Je hebt een flinke buikgriep, Lotte," zei hij vriendelijk. "Maar geen zorgen, we gaan goed voor je zorgen."

De dagen in het ziekenhuis waren soms een beetje saai. Ze moest veel rusten en kreeg speciaal pissebeddenpapje te eten – dat vond ze niet lekker, maar wel belangrijk. Verpleegster Mier kwam elke dag langs met een glimlach en vertelde moppen zoals:

"Wat zegt een pissebed als hij uitglijdt? *Ik rolde al, maar nu nog sneller!*"

Lotte moest dan toch een beetje lachen.

Soms miste ze haar thuis. Ze miste haar broertjes, de geur van nat zand, en zelfs het schelle gezang van buurvrouw Slak. Maar ze wist dat ze beter moest worden.

Na een tijdje voelde Lotte zich sterker. Haar buikpijn was weg, ze kon weer rollen én zelfs een beetje springen. Dokter Larf kwam langs en zei: "Nou, Lotte, ik denk dat jij klaar bent om naar huis te gaan!"

Lotte juichte – zachtjes natuurlijk, want in het ziekenhuis moest je rustig doen. Ze kreeg een afscheidskusje van Verpleegster Mier en een bonnetje voor een gratis eikelisje als ze terugkwam voor controle.

Thuis onder haar steen werd ze onthaald als een held. Haar broertjes hadden een slakkenfeestje georganiseerd en mama had haar favoriete maaltijd klaargezet: gekrulde bladeren met dauw.

Vanaf die dag wist Lotte dat zelfs al voel je je soms heel ziek, met liefde, rust en een beetje hulp van lieve insecten, je weer helemaal beter kunt worden.

En zo rolde Lotte vrolijk verder.

Einde.

**GEZOND
WEER TERUG**

Pim en de piratenschat

Pim is een kleine, dappere pissebed. Hij woont onder een omgevalen bloempot in de tuin van een oud huis. Maar Pim droomt van iets groters. Niet een grotere bloempot, nee... van een *echte* piratenschat! Hij had een poosje geleden een oude kaart gevonden. En op de kaart stond een grote rode "X", precies in het midden van het park een straat verderop. "Dat is vast een piratenschat!" piepte Pim blij. "en ik ga hem vinden!"

Pim rolde zich op tot een bolletje en rolde de heuvel af. Hij kroop over trottoirs, onder hekken door en stak zelfs een modderige plas over (met een eikenblaadje als boot!). Het duurde bijna drie uur voor hij in het park was.

Met de schatkaart in zijn pootjes ging hij op zoek. Na een uur was hij, volgens de kaart, op de juiste plaats. Precies op de plek van de X Pim begon te graven (en dat is niet makkelijk voor een pissebed) en toen raakte hij iets hards. Hij zag de bovenkant van een kistje en een klein uurtje later kon hij het uit de kuil halen. Met veel gepuf kreeg hij het open. Het glinsterde van het goud, parels, en sieraden! Grote ringen, lange kettingen, en blinkende munten. "WAUW!" zei Pim met glinsterende oogjes. Maar toen fronste hij. "Hoe neem ik dit allemaal mee?"

Hij dacht diep na. Eerst probeerde hij een ring op zijn rug te rollen. Toen een munt op zijn hoofd te balanceren. Maar alles was veel te groot en te zwaar. Plots had hij een idee. Pim sneed stukjes van een groot blad en maakte er een vlag van. Op het blad schreef hij: "Schat van Pim – niet aankomen!"

Toen ging hij terug naar huis. Daar verzamelde hij zijn vrienden: de duizendpoot, het lieveheersbeestje en zelfs de slome slak. Samen vormden ze een schattenkaravaan. Ze droegen kralen, munten, en kettingen stukje bij beetje terug naar de bloempot. Vanaf die dag was Pim niet zomaar een pissebed onder een bloempot!

Hij was Pim de Schatbewaarder — en iedereen in de tuin wist dat hij de beste schatgraver van het bos was.

Copyright: Fons Sleijpen

Super-Pissie

Ergens in een donker hoekje onder een stapel bladeren woot een kleine pissebed met grote dromen. Zijn naam is Pissie.

Maar Pissie wil niet zomaar een pissebed zijn...

Hij wil een superheld worden!

Elke ochtend traint hij: over kiezelstenen rollen, bladnerven optillen en heel snel in een bolletje veranderen waardoor hij een soort schild had..

"Ik ben snel! Ik ben sterk! Ik ben... Super-Pissie!" riep hij tegen zijn spiegelbeeld in een druppel water.

Maar de andere dieren lachten hem uit.

"Een pissebed? Een superheld? Jij bent te klein!" zei de mier.

"En je ruikt naar modder!" giechelde de duizendpoot.

Maar Pissie trok zich er niks van aan en gaf niet zomaar op.

Op een dag stormde er wind door de tuin en werd de larve van een lieveheersbeestje weggeblazen uit het nest!

"Help!" piepte het kleintje, bungelend aan een grasspriet boven een diepe plas.

Niemand durfde te helpen want ze waren allemaal bang om in het diepe water te vallen.

Behalve... Pissie!!!

Hij rende zo hard hij kon naar het water, rolde zich op en schoot als een wiel naar voren. Hij dook door een plasje water, kroop omhoog langs een rietstengeltje en redde het lieveheersbeestje!
Iedereen was even sprakeloos.

"Dat was GEWELDIG!" zei de mier.

"Superheldwaardig!" riep de duizendpoot.

Vanaf die dag was Pissie geen gewone pissebed meer. Hij was Super-Pissie – de redder van de dieren in de tuin!

En toen er een kleine miljoenpoot zijn ouders kwijt was geraakt... Pissie ging er naar toe en bracht hem naar huis.

Een sprinkhaan die wat te ver gesprongen was en daardoor niet meer wist hoe hij thuis kon komen... Super-Pissie bracht hem naar zijn moeder.

En een jong goudvisje was, per ongeluk, uit het water gesprongen. En jawel, Super-Pissie legde hem vlug in het water. Het geschrokken goudvisje maakte een sprongetje om hem te bedanken.

**Iedereen kan wel een
Super-Pissie
gebruiken...**

